

ЦЕНТРАЛНИ ДОБРУДЖАНСКИ НАРОДЕН СЪВЕТЪ

АБОНАМЕНТЪ:

За България год. 16 лв.
За иностранство — 32 лв.За обявления се плаща
по 30 ст. на кв. см.

Адресъ:

в. Добруджа, Бабадагъ

Издава:

поведълникъ, сряда
и петък.

Единъ брой 10 ст.

ВТОРИЯТЪ ДОБРУДЖАНСКИ НАРОДЕНЪ СЪБОРЪ.

Вториятъ Добруджански Народен Съборъ ще се състои на 22 септември т. г. въ гр. Бабадагъ. Всички делегати трѣбва да бждатъ въ Бабадагъ на 21 сжция вечерята.

ВЕЛИКИТЪ ДАТИ.

Великитъ дати, които припомнятъ на българския народъ борбата му на северъ, започватъ да се нжкатъ една слѣдъ друга. Вчерашниятъ день съпада съ дѣтгодишнината отъ обявяването на войната между България и Ромъния; днешниятъ — съ освобождението на Куртбунаръ, 4-й — съ това на Добричъ, 6-й съ най-крупната побѣда по добруджанскитъ бойни поля — капитулацията на Тутраканъ. Тѣзи дати сж блъсването начало, което въ кѣсо врѣме се последва отъ редъ побѣди, които заведоха българския войникъ до брѣговетъ на Серетъ и Дунавъ и принудиха, най-послѣ, ромънскитъ управници да прекратятъ нѣкожениятъ нѣтъ миръ.

Единъ само бѣгълъ погледъ върху събитията, които се разиграха на тѣзи дати възбуждатъ у насъ споменъ за неудържимия ентузиазъмъ и себострицание, които българския войникъ прояви, за да даде благополученъ изходъ на военнитъ дѣйствия. Войната съ Ромъния бѣ въ сжкни-святъ смисълъ на думата народна война. Тя не бѣ дѣло нито само на управницитъ, нито на шепъ военнотуби, нито, най-послѣ, актъ на сжюзническа толерантностъ. Всѣки войникъ воюваше съ волата да побѣди, защото всѣки войникъ оправдаваше въ себе си тая война. Може би, никоя държава до сега не е сторила толкова много, за да популяризира всрѣдъ своитъ сѣсѣди една война за разплата, както това направи Ромъния всрѣдъ българския народъ. Прѣзъ 1913 год. тя по единъ неоправданъ начинъ нахлу въ гърба на българскитъ войски и, освѣнъ дѣто съдѣйствува на Гърция, Сърбия и Турция да ограбятъ плодотъ на едногодишнитъ нѣтъ усилия, сама загуби една сжсна частъ отъ българската територия. Прѣзъ 1916 год. тя се опита да направи сжщото. Слѣдъ като въ първата година нѣтъ се удаде да заеме линията Балчикъ — Добричъ — Тутраканъ, прѣзъ 1916 г. военнитъ апетитъ се разшири дори до брѣговетъ на Егейското море, а това не можеше да не засѣгне тежко националното самолюбие на българина и да го постави прѣдъ дилемата: да скаса еднажъ за винаги верититъ на робството надъ неговитъ сжнародници въ Добруджа, като постави Ромъния на нейното естествено мѣсто, отъ кждѣто може да бжде най-малко опасна за него, или пъкъ да бжде поставенъ въ постоянни тормози на заплашваната съ война и несигурностъ. Съ тая дилема той бързо се справи и съ една самоувереностъ, която може само да се идеализира, отъи ползловенната на Ромъния къмъ българска територия и освободи своитъ брати въ Добруджа.

Интересно е, че сега, когато ромънитъ завършиха военнитъ дѣйствия и се опитватъ да си дадатъ отчетъ за причинитъ на тѣхния погромъ въ Добруджа, все още не могатъ да се освободятъ отъ омази сжотно-

пораженята си и, личнитъ грѣшки на отдѣлнитъ военнотуби и техническата подготовка на ромънскитъ войници, безъ да взематъ подъ внимание, че техниката сама противъ себе не воюва, но че тя служи на войскитъ на единъ народъ срѣщу тѣхъ на други и, че изходътъ на войната зависи прѣди всичко отъ нейната обществена основа и нейнитъ цѣли. А въ това отношение България е неизвима. Между нея и Ромъния войната бѣ прѣдѣрвана на сжлитъ на два строя, на два противоположни идеала. Българитъ се боратъ въ нѣто на своето национално обединение и създаването условия на балканитъ за миренъ културенъ животъ, а ромънската сжсна чокотска клина война въ нѣто на завладѣването и обезправяването не само на своитъ селени, но и на чуждитъ нѣтъ народи; първитъ се боратъ въ нѣто на демократизма, втората въ това на олигархията; за България войната бѣ народна, за Ромъния тя бѣ дѣло само на чокотската клина. Въ облекването на тѣзи два свѣта, Ромъния не можеше да не падне разгромена.

Българскитъ демократиченъ национализъмъ побѣди, защото е нжда на врѣмето въ политическото развитие на балканитъ. Тая нжда ентузиазира и же продължава да поддържа духътъ на неговия носител — българския войникъ, въпрѣки очакванята на противницитъ да настѣпн всрѣдъ него отчаянието. Този, който служъ да прѣдѣли опасността отъ ромънскитъ погнѣзловения къмъ България, нѣма да се поддаде леко къмъ погнѣзловенията на останалитъ противници. Но затоважъкъ оѣзи, които говорятъ, че нирѣтъ трѣбва да бжде траенъ и сложенъ на демократични начала не могатъ да не държатъ свѣтла за тѣзи факти.

Прѣзъ тѣзи велики дати и въ добруджанското население се събуди надеждата да се види освобождено отъ ромънскитъ гнетъ и присѣдинено къмъ своето отечество — България. Първата частъ отъ неговитъ надежди се изпълни вече: Добруджа е нтрѣзната отъ рѣцѣтъ на нѣянитъ стари похитатели. Правата кауза на българскитъ войникъ, който се сражаваше бойнитъ полета за нѣяната свобода, жертвитъ, които той даде за нея, както и борбитъ на добруджанци сж залогъ, че и нѣяната присѣдинение къмъ България нѣма да се забави.

Н-въ

Положението на бойнитъ фронтове.

Сжжетниъ отъ Щаба на дѣйств. армия за 31 августъ 1918 год.

Македонски фронтъ Въ завѣн на Черна и отъ двѣтъ страни на Добро-поле, огневатъ дѣйностъ отъ наша и неприятелска страна бѣше врѣменно по омишена. При Вѣтреникъ нашитъ нѣкожѣ прогонихме съ огънъ неприятелски пѣхотни отдѣления. Южно-

изва-сѣза. Източно отъ Вардара английски части се опитаха съ изненада да завзематъ нашитъ позиции южно отъ Стояково и Богородица, но бѣха разпрѣснати съ огънъ прѣди да достигнатъ нашитъ телени мѣржи. Въ прѣдпоимчивната равнина западно отъ Сѣверъ, прогонихме грѣци разузнавателни команди.

Сжюзнически свѣдѣния.

Берлинъ. Голѣмитъ английски атаки по широкъ фронтъ юго-източно отъ Арносъ сж осуетени. Мѣстни боеве сѣверо-матчно отъ Войонъ и по р. Елезъ.

Руско комюнике.

Москва. Една важна побѣда е била опечелена отъ сѣвѣтскитъ войски. По военни пунктове на източния фронтъ се развиватъ успѣшни за насъ боеве. Чехословацитъ бидоха разбитъ при Николаевскъ. Градътъ е въ наши рѣцѣ. Цѣлитъ боевъ материалъ на неприятеля биде плѣненъ. Загубитъ на проквивка сж голѣми. По посока на Сизранъ нѣтъ напѣждаме съ сѣй. Гарага Ново-опаска биде завзета отъ насъ. Въ областята на Казанъ нашата артилерия прогони неприятеля отъ пламината Красни, която завзехме. Нѣтъ завзехме орудия. Съ това ключъ въ града е въ наши рѣцѣ. При Елатернобуртъ нѣтъ завзехме позицитъ, които на позволяватъ да продължимъ успѣшно напѣждането си срѣщу този градъ.

Сваждане на Кайзеръ Вилхелмъ съ Царя.

Берлинъ 20 авг. (сѣ.). Императора Вилхелмъ пристѣгна днесъ въ Наухаймъ, за да посѣти Царя на българитъ.

По това поводъ германскитъ сѣюзнически «Norddeutsche Allgemeine Zeitung» пише, че тѣзи срѣща допълва срѣщата, които стана въ германската главна квартира между Кайзера и Австро-Унгарския императоръ. Разговоритъ билъ отъ голѣмо значение и пропѣтъ съ добѣрасъ между странитъ. Въ него сигурно сж размѣнени мисли не само по въпроситъ, които интересуватъ сжюзницитъ помежду имъ, но и по въпроситъ свързани изобщо съ войната.

Официозно изявление за рѣцята на Лордъ Сесилъ.

Германскитъ сѣюзнически «Nord. Allg. Zeitung» пише за изявленията на Лордъ Сесилъ слѣдното: Лордъ Сесилъ отбѣлжава рѣцята на държавния секретаръ Золецъ като напѣдки. Въ какъвъ смисълъ казва това, се гавира отъ мирната програма, която той дава и отъ които се вижда, че Англия се готви да нанесе побѣда на Германия и да ограби нейнитъ колонии. Лордъ Сесилъ се заблуждава, ако мисли, че рѣцята на държавния секретаръ Золецъ е напѣдки въ тая смисълъ. Нѣтъ не можимъ и никога нѣма да сжкратимъ нашитъ овѣтствено политични права и свободи. Призването на тѣзи права е нашата цѣль въ войната и нашето условие за мира. За сжаление е, че изявленията на Лордъ Сесилъ, по нѣтъ за единъ такъвъ справедливъ миръ, значатъ рѣшително отстъпление.

Прѣдупрѣждение къмъ малкитъ народи.

«Stockholms Dagbladet» пише относително идеята за образуване сжюзъ на народитъ, както това се пропагандира отъ Сжлагенето слѣдното: Малкитъ държави прѣди всичко за запазване на своята самостоятелностъ бѣ трѣбвало да бдѣтъ, щото тая идея да не стане претекстъ за сжществяване на прѣстѣпни тенденции. Волата, новиятъ сжюзъ да се образува само отъ една отъ воювацитъ групировки и едностранчиво да се опрѣдѣлятъ условията и правилата за вѣтѣването въ тѣ сжюзъ, сж опитъ за сжществяването на подобни тенденции. При това нѣма да ни накаратъ да забравимъ, че подобно сжчетание е една организация за борба, която понастоящемъ въ сжществната си частъ е отъ воененъ, въ бжтѣно обаче ще бжде главно отъ отпавици

датежъ не ще може да тѣтѣжъ, че напѣри мѣръ Гърция, Португалия, Хайти, Либерия, Куба, Сямъ и други новостѣпнѣтъ равноправни членове на сжюза на овободнитъ народи дѣйствително сж свободни. Тѣ бидоха принудени да вѣзватъ въ войната. Прѣди да се намѣсатъ, тѣ бидоха подвѣргнати на отпавици гнетъ, какъвто нѣма подобенъ на себе си. И сигурно е, че това положение не ще прѣстане веднага слѣдъ сжключването на мира. Но събодата, къмъ която стояцитъ понастоящемъ настрана неутрални народи се стрѣмватъ не е отъ такъвъ видъ. Тѣ не желатъ доброволно да посматъ ролѣта на части отъ нѣкожъ голѣма военна машина.

Единъ исторически документъ

Прѣди двѣ години на вчерашнитъ день бѣ подписанъ манифестъ къмъ българския народъ за обявяване войната на Ромъния. Въ него сжсѣтъ недвусмислено сж опрѣдѣлени, както причинитъ, които прѣдизвикаха тая война, така и цѣлитъ, които българскиятъ народъ си постави съ нея.

МАНИФЕСТЪ

къмъ

БЪЛГАРСКИЯ НАРОДЪ.

Българи,

Въ 1913 год. слѣдъ привършването на балканската война, когато България бѣше принудена да се бие и съ своитъ коварни сжюзници, нашата сѣверна сѣсѣдка Ромъния, подъ прѣдлогъ, че се нарушава равновѣсето на Балканитъ, ни нападна вѣроломно и навѣзѣ безъ сжпротива въ незащитената частъ на Нашето Отечество. Съ това си хайдушко нахлуване въ земята ни, тя не само попрѣчи да добѣмъ освещенитъ плодове отъ войната, но успѣ, по Букурѣшката договоръ, да ни унижи и да отнеме плодородната ни и сжсна Добруджа — огнище на първото ни царство.

По мои заповѣди тогава Нашата храбра армия не грѣмна пушка срѣщу ромънския войникъ, а го остави да сжцели жадна военна слава, съ която той самъ и до сега не смѣе да се похвали.

Българи,

Сега, когато България, съ помощта на храбритъ войски на нашитъ сжюзници, сполучи да отблъсне нападението на Нашата територия отъ страна на Сърбия, да сжкрупимъ вѣломи послѣдната и да сжществимъ обединението на българското племе; когато България владѣе вече почти всѣкитъ земи, надъ които тя има исторически и етнографски права, сжщата тая сжсѣдка Ромъния обяви война на нашата сжюзница Австро-Унгария, пакъ подъ прѣдлогъ, че общоевропейската война готвѣла на Балканитъ голѣми териториални намѣнения, застрашавана ужъ нейното бждаще.

Безъ да обяви война на България, Ромънската войска още на 28 августъ почна да бомбардира българскитъ дунавски градове: Русе, Свищовъ и др.

За туй прѣдизвикателство отъ страна на Ромъния, заповѣдамъ на Нашата храбра армия да прогони неприятеля изъ прѣдѣлитъ на Царството, да срази коварния сжсѣдъ, да сжигури постигнатото съ толкова жертви обединение на българския народъ и да освободи отъ робство Нашитъ брати въ Добруджа.

Нѣтъ ще воюваме противъ Ромънитъ едновременно съ храбритъ и побѣдоносни войски на всѣкитъ Наши мощни сжюзници.

Призовавамъ Българския народъ на новъ славенъ подвигъ, съ който ще увѣчае своето свѣто освободително дѣло.

А Българскитъ войникъ да продължава да жѣти отъ побѣди къмъ побѣди!

Напѣрѣдъ! Богъ да благослови Нашето оръжие!

Ст. Своян, 1 Септември 1916 г.

На първообразъ съ собствената на Негово Величество Царя рака подписанъ **ФЕРДИНАНДЪ.**

Подписали:

Прѣдседателъ на Минист. Сѣятъ на Външнитъ работи и на Икономѣданията

Д-ръ В. Радославовъ

Министъръ на Вътрѣшнитъ Р. боти и Народното Здраве: Хр. Г. Поповъ

Министъръ на Нар. Просвѣщение: П. Пешевъ

Министъръ на финанситъ: Д. Тончевъ

Министъръ на Правосѣдството: Хр. Ив. Поповъ

Министъръ на Войната: Генералъ Майеръ

К. С. Найденовъ

Министъръ на Търговията, Промышлеността и труда: Ж. Бакаловъ

Министъръ на Земедѣлството и Държавнитъ имоти: Д-ръ П. Динчевъ

Министъръ на Общ. Сгради и жилищитъ и Благоустрѣйството: Д. Петковъ

Министъръ на Жѣлѣзницитъ и Поштитъ и

Книгоиздательство
ХР. ТРЪНКОВЪ — София.